

Samordningsförbundet Insjöriket

Hur tänkte vi när vi fick uppdraget?

Det gick ut en fråga till samtliga förbund om man ville vara med och då fanns det ingen tvekan alls utan kändes självklart att vara med. Styrelsen var också med på det. Man valde ut pilotförbunden, men vi blev inte utvalda med motiveringen att vi hade kommit längre än andra förbund. Jämställdhetsarbete var igång i förbundet osv. Liten besvikelse, men vi kom med i grupp 2 förbunden. Det fanns en styrgrupp från ett tidigare jämställdhetsprojekt (HåJ) som underlättade hela igångsättningen då många frågor redan hade gått via styrgruppen innan.

Hur kom vi igång?

Det fanns en naivitet kring hur enkelt det skulle vara att börja ställa frågorna. Man upptäckte ett motstånd, som man inte var beredd på. Det var ganska trögstartat och många tyckte det var svårt att ställa frågorna och därför fanns det ett visst motstånd i uppdraget. Många diskussioner om - Hur och när och var ska frågorna ställas? Vad gör vi med svaren? Hur hanterar vi känslor kring att ställa frågorna? Är det integritetskränkande? Vi tog hjälp av Mölndals stad som kom och informerade om hur de arbetade i frågan. Monia (utvecklare jämställdhet och hbtq) gjorde ett stort jobb med att skanna av processerna i varje kommun om var man kan vända sig när någon blivit våldsutsatt. Vi diskuterade vårt eget ansvar i processen när vi upptäcker våld och att ta hjälp av varandra och handledningen.

Det var ju ett "ska-uppdrag" men vissa drog ut på att ställa frågorna. Man hanterade det på olika sätt. Vi visste ju heller inte vad var och en av medarbetarna själva upplevt/upplever och arbetet väcker många tankar.

Med andra ord kom vi i gång genom att arbeta med parallella processer. Utbildning, samtal och att bara göra.

Vad är det vi har gjort?

Det har gjorts en sammanställning av processerna och insatserna som finns nationellt, men även i våra kommuner. Sammanställningen har lett till broschyrer som diskuteras och delas ut till våra deltagare i samband med att de får svara på sju frågor om våld.

Och vad blev resultatet?

Resultatet är insikten att om vi ska få individer ut i arbetslivet så är det en viktig pusselbit som är avgörande att jobba med. Det faktum att 70–80 % av alla våra deltagare har varit utsatta och att majoriteten lider av psykisk ohälsa är en faktor att ta i beaktande och inget vi kan bortse ifrån. Det är vanligare att man har blivit utsatt än inte. Med tanke på resultatet så är frågan hur vi har kunnat arbeta utan att ställa frågorna innan? Det går inte att gå tillbaka till hur det var innan frågorna ställdes. Fortsättningsvis är det fortfarande viktigt att påminna sig om att vi inte ska jobba med svaren, utan endast stötta deltagarna i att berätta och guida vidare.

Om man ska tänka på samhället i stort så är det tydligt att regeringen har ett fortsatt viktigt arbete när det gäller att finansiera denna typ av insats. Det är tydligt att ett förebyggande arbete behöver göras genom att t.ex. gå ner i åldrarna när det gäller att ställa frågorna. Ha en kontakt med skolorna för att diskutera frågorna: Vad är våld? Var går gränsen och vad ska man acceptera? De första relationerna kan vara avgörande.

Styrelsen kanske behöver tänka annorlunda och satsa på ett annat sätt genom att till exempel planera för vilka verksamheter/målgrupper vi ska arbeta mot och vilka frågor vi ska fördjupa oss i fortsättningsvis.

Danijela Pejinovic

Samverkanskoordinator

Samordningsförbundet Insjöriket

Mölnadal, Partille, Härryda, Lerum och Alingsås

Alingsås kommun